

PENGUIN HIGHWAY

ÍRTA: ISKARIOTES

ANILOGUE 2019

A tavalyi évben mindenki Hosoda Mamoru családciklusát lezáró filmjére, a *Mirai no Miraira* figyelt. Azt találgatták, hogy a cannes-i bemutatkozása elegendő lesz-e az Oscarra (nem lett), és tényleg ő-e az örököse Miyazaki Hayaónak? Eközben a surranópályán egy alig harmincéves rendező kitárta az anime kapuit az Y generáció tagjainak.

Végy egy jó könyvet

A *Penguin Highway*-t Morimi Tomihiko írta meg 2010-ben. Az író neve ismerősen csenghet az animéket kedvelők körében, hiszen már másik két regényét is vászonra vitték. Először 2010-ben a *Yojouhan Shinwa Taikeit* (*Tatami Galaxy*), amit 2017-ben egy mozifilm követett: a *Yoru wa Mijikashi Arukayo Otome* (*The Night Is Short, Walk on Girl*). Utóbbi kettőt Yuasa Masaaki rendezte. 2013-ban és 2017-ben pedig az *Uchouten Kazokuból* (*The Eccentric Family*) készítettek sorozatot.

A novellista elmondta, hogy a 2010-es megjelenésű – és végül három kötetet megélt – *Penguin Highway* alapélményét Stanislaw Lem klaszikus sci-fi könyve, a *Solaris* szolgáltatta. Azon dolgozott a szerkesztőjével együtt, miképpen lehetne ezt a történetet átdolgozni a gyerekek számára. Mi az, amit át kell írni és mi az, amit ki kell belőle hagyni?

A külvárosi helyszínt azért választotta, mert ő maga is egy ilyen környéken nőtt fel. De a színhelyet nem nevezi meg, így bármelyik hegyi

városkában játszódhat a cselekmény. Szintén hasonló trükköt alkalmazott a főszereplő esetében is: Aoyama a leggyakoribb név a szigetországban. És hogy miért Pingvin országút a címe? Morimi elmondása alapján egy tévében látott dokumentumfilmben hangzott el ez a kifejezés. Nagyon megtetszett neki, hogy egy természeti útvonalat egy mesterséges szerkezettel írtak le.

Morimi a *Penguin Highway*-jel elnyerte a Japán Sci-fi (Nihon SF Taishō Award) nagydíját 2010-ben. Előtte olyan alkotók kapták meg többek között, mint Tezuka, Anno vagy Oshii. Tehát a film alapjának szolgáló könyv valóban nívós, és egy közismert szerző tollából ered.

Színesben

2011-ben több fiatal animátor összefogott, és létrehozták a Studio Coloridót (a colorido portugálul annyit tesz, színes). Fundamentumként a következőket fektették le: 1. nem készítenek tévés sorozatot, 2. reklámokból és egyéb marketingmunkákból tartják fenn magukat, 3. csak netes sorozathoz dolgoznak be, 4. mozifilmeket akarnak készíteni. Eddig a csapat tartja magát a célkitűzéseikhez. Valamint a lehető legkevesebb papírt használják fel a munkáik során, a digitális rajztablákban és hasonló eszközökben bíznak.

De az elvekhez emberek is kellenek. Így először leigazolták a még mindig 30 éves Arai Yōjirōt, aki eddig olyan filmekben dolgozott, mint az *Arrietty - Elvitte a manó* (2010), a Shinkai Makoto által dirigált *Csillaghajsz* (2011), vagy éppen Miyazaki utolsó befejezett filmje, a *Szél támad* (2013).

Morimo Tomohiko

1979-ben született Nara prefektúrában. A Kiotói Egyetemen mezőgazdaságból szerzett alap-, majd mesterdiplomát. 2003-ban debütált mint író a *Taiyō no Tō* című alkotásával, amellyel rögtön Japán Fantasy díjat nyert. Majd ezt követte 2007-ben a *Yojōhan Shinwa Taikei*, ami mindaddig a leghíresebb alkotása. 2010-ben pedig megírta a *Penguin Highway*-t.

A legnagyobb kincs mégsem ő volt, hanem Ishida Hiroyasu. Gyerekkorában *Doraemont*, valamint *Tom és Jerryt* (látszik, hogy szereti a kék macskákat) nézett, később az *Eureka Seven*ért és a *Ghibli*-alkotásokért rajongott. Ráadásul már egyetemi évei alatt olyan műveket dobott össze, mint a *Fumiko no Kokuhaku* (2009), a diplomamunkája pedig a *Rain Town* volt (a melankolikus drámákat kedvelőknek lehet ajánlani).

„miért Pingvin országút a címe? Morimi elmondása alapján egy tévében látott dokumentumfilmben hangzott el ez a kifejezés.”

Az erős alkotógárdát hamar megtalálta pár cég, hogy velük készíttessék el reklámjaikat, így Karolina Styczyńska promóvideóját is ők rakták össze. A hölgy csupán arról nevezetes, hogy ő az első külföldi, akit a Nihon Shōgi Renmei (Japán Sógiszövetség) professzionális játékosként ismert el.

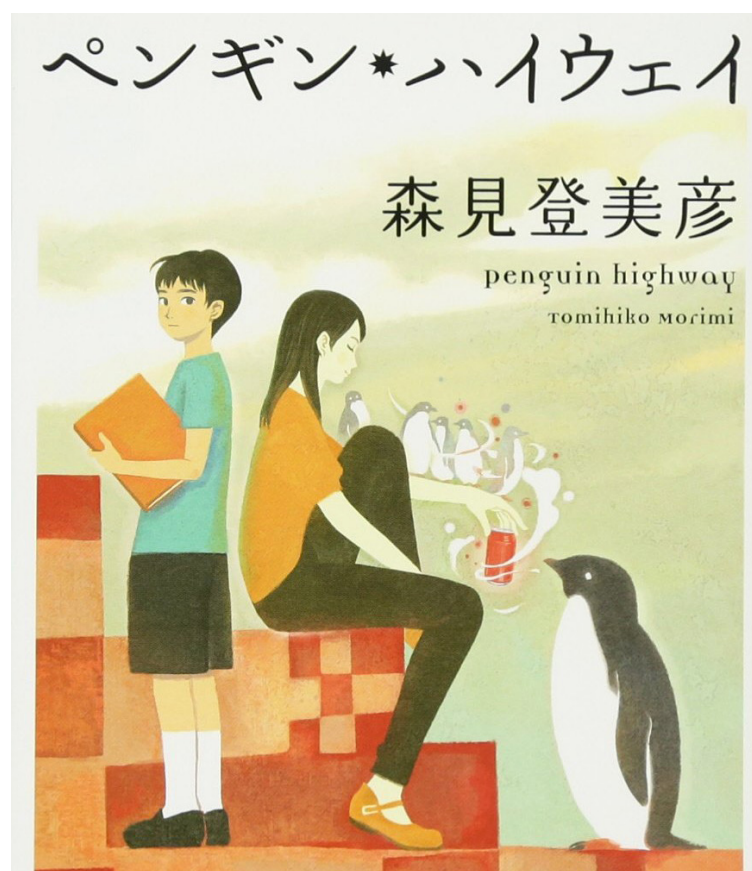
A nagyjátékfilm felé vezető út első lépése Ishidának a *Hinata no Aoshigure* (2013) volt, amelyben sok madarat kellett rajzolnia, és ez egyfajta előtanulmány lett a pingvines filmjéhez. Ezt követte a *Taifuu no Noruda* megalkotása, a 25 perces animét Japánban díjjal is elismerték. Bár ezt Arai rendezte, de a stúdió életében nagy előrelépés volt az addigi párperces alkotásokhoz képest. Ezek után már tényleg csak az egész estés mozifilm hiányzott a palettáról. Így 2017-ben el is kezdték a Penguin Highway megvalósítását.

Az út

Ishida elmondása szerint 2012-ben találkozott első ízben a Penguin Highway könyvvel, majd 2016 tájékán fordult meg a fejében, hogy lehetne belőle egy mozit készíteni. Nem titkolta, hogy nem a regényt akarta betűről betűre adaptálni, hanem azt felhasználva szeretett volna egy új alkotást létrehozni. Morimivel többször beszélgetve, egyeztetve végül az eredeti regény 70-80%-át tartották meg, a többi a rendező hozzáadása volt. Ilyen jelenet például a film elején látható macska elől menekülő pingvin is.

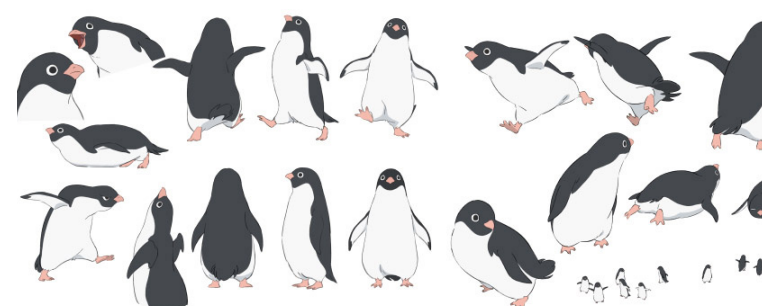
A direktor elmondása szerint a Nővér megrajzolása okozta a legnagyobb fejtörést. Egyrészt kedves női karaktert akart létrehozni, de nem túl kawaiiit. Másrészt pedig el akarta kerülni a felesleges fanservice-t. Végül alapnak a Takahata Isao Kaguya hercegnő története című alkotásában szereplő himesamát tekintette.

A film hangulatát is meg kellett találni. Morimi olyan könyvet írt – elmondása szerint –, ami A Nyári Kalandot adja vissza. Hisz abban, hogy mindenkinek van egy igazán nagy gyermekkori kalandja, még ha nem is olyan nagy, mint amelyeket

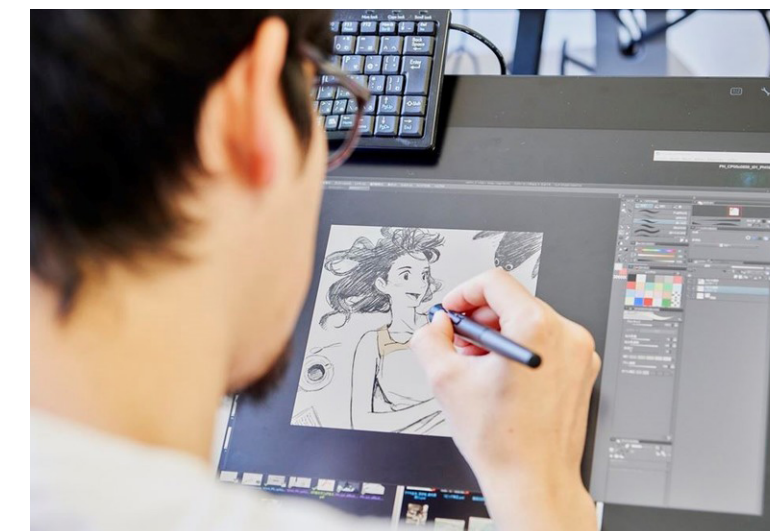
Stanley, Kyle, valamint Eric és Kenneth él át. Abba a korba akarta visszavezetni az olvasóját, amikor a kert végi susnyás még áthatolhatatlan dzsungel volt, és a szomszéd shibainuja a félelmetes kyuu-bi. Ishida pedig egy olyan filmet szeretett volna látni a vásznon, mint ahogy ő fogalmazott: „Úgy pattogjon, akár a gumilabda a forró nyári betonon.”

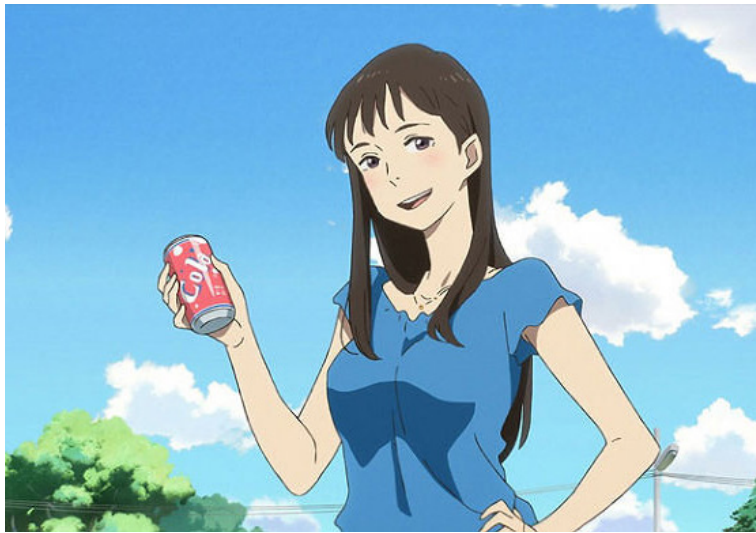
A film maga egyszerre szeretne több témakört érinteni, és sokmás filmmel ellentétben sikeresen is hozza a vállalást. Kapunk egyrészt egy jó tempójú nyári kalandfilmet, amit bármikor meg

lehet nézni. De kapunk egy tudományos-fantasztikus filmet is, ahol a tudományon van a hangsúly, valamint egy életrajzi-film.

Aoyamát a 22 éves színésznő, Kita Kana alakította, akinek ez volt az első munkája hangszínészként. Mint elmondta, folyamatosan a Kiki, a boszorkányfutár járt a fejében, azt a hangulatot akarta átadni a filmvásznon, amit abban a filmben átélt. Eleinte nem találta a fiú hangját, de Kimura Eriko, a seiyuu direktor azt mondta neki, hogy képzelje el a hatodikos önmagát, és azzal a hanggal szólaltassa meg karakterét. A japán szakmai lapok szerint hangja üde és zsenge volt, teljesen meg voltak elégedve a produkciójával. A Nővérnek Aoi Yuu adta a hangját, aki már tapasztaltabb seiyuu (8 alkotással), olyan filmekben dolgozott például, mint a *Redline* vagy a *Tekkon Kinkreet*. Uchida hangja Kugimiya Rie, aki már igen ismert hang, hiszen többek között a *Gintamából* Kagura, de az *FMA:B-ből* Al hangja is ő volt.

A film betétdalát Utada Hikaru szerezte, több *NGE* filmben is énekelt már, de a 2004-es Casshern live-action zenéjét is ő énekelte. A trailerben is felhangzó Good night lett a film betétdala. A rendezőnek eleinte nem tetszett a szám, de a seiyuu-k lelkesedtek érte, ezért maradtak ennél a dalnál.

A kalandfilm

Aoyama egy negyedikes kisfiú, aki pontosan számon tartja, hogy még hány napot kell aludnia, hogy felnőtt lehessen (3888 napot). Precíz és kimért, minden egyes napját gondosan kihasználja, és pontosan rögzít mindent, amit hasznosnak vél.

Egyik reggel az iskolába menet pingvinek egy csoportját pillantja meg a közeli rét közepén. Mivel senki sem tudja, hogyan kerültek oda, így legjobb barátjával, Uchidával nekikezdenek az

Amazonas-projektnek, aminek célja: megtalálni a választ a kérdésre.

Ezzel párhuzamosan megismerkedünk a Nővérrel, aki a helyi fogászaton dolgozik, mint recepciós és ezek mellett Aoyama sakkpartnere. Egy nap bemutatja, hogy képes szinte bármiből pingvint kreálni, és megkéri kis barátját: fejtse meg a képességének titkát.

Hogy a helyzet még egyszerűbb legyen, felbukkan Hamamoto, aki Aoyama osztálytársa, és egy kis kutatásra invitálja pajtását. A közeli erdő közepén egy lebegő gömb alakú Tenger található. De hogy került oda? Vagy egyáltalán mi ez? Így Hamamoto, valamint Uchida és Aoyama az egész nyarukat a tenger megfigyelésével töltik. De Aoyamában felöltlik a kérdés, hogy mi van, ha mindezek összefüggenek? De hogyan? Szerencsére apukája gondos tanácsokkal látja el, hogy az ifjú elme a megfelelő irányba tudjon elindulni.

Aki kíváncsi, hogy végül megleli-e a választ a kis főhős, és hogy miért kerül sor egy pazar pingvinparádéra, annak érdemes megnéznie ezt a filmet, illetve annak is lehet ajánlani, aki csak egy minőségi nyári filmet szeretne látni. Aki pedig spoilereket akar, az olvassa tovább a cikket.

A sci-fi film

A tudományos-fantasztikus filmeknél sajnos sokan a fantasztikus részt ragadják meg, és a tudományt engedik el. Gyerekek számára nagyon ritkán készítenek sci-fit, de olyat, amelyikben a tudomány kerül előtérbe, azt szinte nyomozni kell. Szerencsére a Penguin Highway pont ilyen.

A történet érdekessége, hogy nem a jövőben játszódik, és nem is rohanunk a világűrbe. Nem érkeznek furcsa űrlények, hogy aztán eser-

nyőből készült telefonnal fényévekre telefonálnak. Csak egy tenger van és egy nő. De miért vannak itt? A Tenger miatt van itt a Nő? Vagy a Nő hozta létre a Tengert? Esetleg el akarják pusztítani egymást? Talán egymást segítik?

A megfejtéshez nem kell agyontechnológiált kutatóbázis. Mert nem az a fontos, hogy mi ez. Sokkal izgalmasabb a megfejtéshez vezető út, mint a cél. És ehhez elég három jó barát és egy nyár.

Hosszú kutatás és gondolkozás után Aoyama hipotézise az, hogy a Tenger maga egy hiba. Az anomália gyökerét nem tudjuk meg. Lehet, hogy Isten valamit rosszul teremtett. Esetleg a Világmindenség egy rendellenessége. De az is lehet, hogy a Tenger csak a mi világunkban látszik gikszernek, és a saját dimenziójában pont mi vagyunk a szabálytalanok.

Nem tudjuk, ahogyan a csillagászok sem tudták megmondani, mi is a Solaris. Bolygó? Élőlény? Egy entitás? Egyik sem és mindegyik?

Aoyama felvetése szerint a Nővér maga a korrekciós eszköz. Ezért lett kreálva. A Nővér fegyverei maguk a pingvinek, amik képesek eltüntetni a Tengert a világból. Ha a Tenger eltűnik, értelemszerűen a Nővér feladata is véget ér, ergo neki is meg kell halnia.

A fiú fel is ajánlja a Nővérnek, hogy nem folytatja tovább a kutatást a Tengerről, hiszen tudja, hogy ha a végére ér, az hová fog vezetni. Szembenézni az elmúlás lehetőségével, és érett döntést hozni. Így is lehet a halálról beszélni, hogy nem fogalmazzuk meg, és nem nevezzük nevén.

Az elsőre sem könnyű helyzetet tovább bonyolítja a Gruffacsórok feltűnése. A lények undorítóan néznek ki, emberi kezük van, de olyan a testük, mint egy hatalmas fókának, és pingvinekkel táplálkoznak. A lények védik a Tengert, és így

védik a Nővér életét. Ameddig a Tenger létezik, addig él a Nővér is.

Aoyama finom és gyengéd vizsgálódásával teljesen ellentétesen hat a felnőttek vizsgálódása, akik a film utolsó harmadában jelennek meg. Erővel zárnak le mindent, és távolítanak el mindenkit, aki a Tengerhez merne menni. Nem a fiút és kutatócsoportját kérdezik ki, hanem a maszkulinabb osztálytársait, akik erővel ejtettek fogva egy Gruffacsórt. Mert hát a nagyok világa így néz ki: hatalommal és erővel mindenkit el kell tiporni, aki az útban áll. Nem az út a fontos, hanem az eredmény. Gyorsan és kegyetlenül, mintha csak a Southern All Stars Tatakau Monotachi e Ai wo Komete klipjét néznék.

Az első

Aoyama és a Nővér közti kapcsolat nemcsak abból adódik, hogy a fiú meg akarja érteni

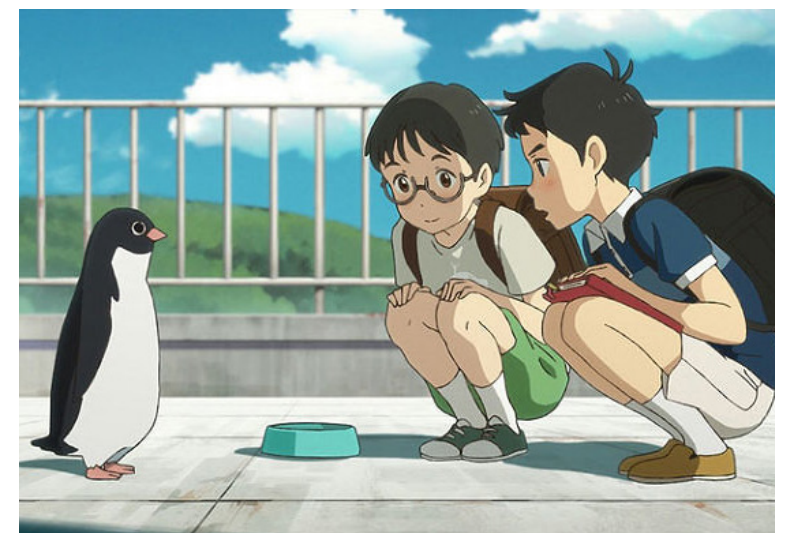
a Tenger és a Nővér viszonyát, hanem sokkal régebbi. A fiú fogorvoshoz járva mindig összefut az ott dolgozó Nővérrel, akivel szívesen sakkozik. De ami még ennél is fontosabb, hogy a Nővérnek nagy a melle, és ez Aoyamát vonzza. Ki is jelenti, hogy ezek nem olyan mellek, mint amilyenek az anyukájának vannak, ezek mások. A kissrác kezdi észrevenni a másik nemet, de nem tudja szavakba önteni, hogy mi ez a más. De fontos hangsúlyozni, ez nem szerelem. Ez más.

Természetesen a Nővér is felfigyel a fiatalúr vonzalmára az idomai iránt. Nemhiába érkezik tőle a felszólítás, hogy fejtse meg, ki ő! A kissrác, eleget téve a felszólításnak, megfejti a Nővér titkát. De ahogyan a rejtély megoldódik, a Nővér is eltűnik. Mintha ezzel azt mondanák, hogy a nők keresik azt a társat, aki hajlandó megfejteni a rejtélyüket, s aki erre nem képes, azt elhagyják. Persze, fordítva is igaz lehet, akinek egy nőt túl könnyű megfejteni, az otthagyja.

Mégis érdekes belegondolni, hogy a víz minden élet forrása, és itt pont egy nő szeretné elpusztítani a Tengert. Túl mély ez a probléma és ez a szimbolika itt és most, hagyjuk is.

Poszt Ghibli korszak vége

A vándorló palota 2004-es megjelenése óta azt találgatják a különböző szakírók, hogy ki lesz az a rendező, aki Miyazaki utódja lesz az animék világában. Az utódláshoz talán a legfontosabb az lenne, ha valaki ismét elnyerné az Oscart.

Ez hihetetlenül nehéz feladat, nagy rá az esély, hogy soha többé nem kapja meg japán animátor a szobrot.

Másrészt Miyazaki nem egyedül érte el a sikereit, hanem nagyban tudott támaszkodni Takahata produkciós tevékenységére, aki megteremtette a hátteret, hogy a mester szabadon dolgozhasson.

De ami még ennél is fontosabb, a jelenleg vezető animedirektorok nagy része ilyen vagy olyan módon, de kapcsolódik Miyazakihoz és a Ghiblihez. Attól, hogy valaki úgy rajzol mintha Ghibli lenne (*Hokusai kisasszony* - 2015, rendezte: Hara Keiichi), még nem lesz Miyazaki. Természetesen az sem könnyíti meg valakinek az életét, hogy „hivatalosan” is megbukott, mint Miyazaki-utód (Hosoda Mamoru).

Most jelentkezik egy olyan korosztály az animerendezők sorában, akik a Ghiblit nem a munkából, hanem csak a vásznonról ismerik. Ők már nem

ragaszkodnak görcsösen a Ghibli utánéréséhez, maximum felhasználják, de nem másolják őket.

Érdekességek

A könyv több pingvinfajt is említ, a filmben azonban csak Adélie-pingvinek láthatók. Ezek pedig – a legnagyobb objektivitás mellett is – a legcukibb pingvinek.

Aoyama az első vázlatokban még gyémánt alakú szemmel rendelkezett, szeme színe pedig sötét volt.

A film a montreali Fantasia Film Festivalon megnyerte a Satoshi Kon-díjat, továbbá Annecyben is bemutatkozott.

A Gruffacsórok eredetileg Louis Carroll *Alice Csodaországban* című művében szerepelnek, és a róluk szóló vers tükörírásban olvasható.

A filmben feltűnik egy kicsiny Lego kutatóhajó, ez egy kis nosztalgia Ishida részéről, aki

középiskolában egyszer egy 3 méter magas Lego tornyot rakott össze.

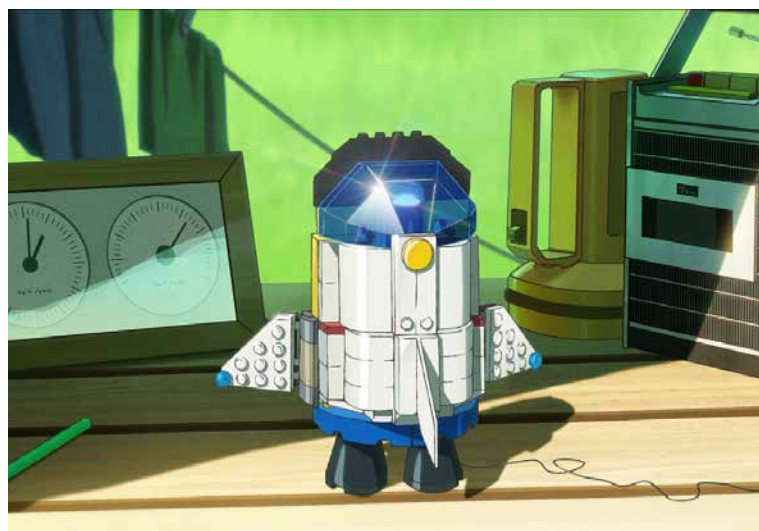
Arai Youjiro, a karakterdizájnért felelős személy elmondása szerint Hamamoto volt a stáb kedvenc karaktere, őt szerették a legjobban rajzolni.

A várost a marokkói Chefchaouen színvilága ihlette.

A Tenger megalkotásához a Hokkaidón található Kaminoko-tó adta az alapinspirációt.

A filmet több alkalommal is népszerűsítette Koupon-chan, ami egy közkedvelt pingvin Japánban. Ahogyan Gachapin & Mook, a japán tévék népszerű bábfigurái is.

„A könyv több pingvinfajt is említ, a filmben azonban csak Adélie-pingvinek láthatók. Ezek pedig (...) a legcukibb pingvinek.”

Cím: Penguin Highway

Hossz: 118 perc

Év: 2018

Műfaj: fantasy, sci-fi

Stúdió: Studio Colorido

Értékelés

MAL: 7,77

Anidb: 7,73

ANN: 7,69

AJÁNDÉK HÁTTÉRKÉP A CIKKHEZ

PENGUIN HIGHWAY

Kattints a képre!